

ESCLAUS DE LA UNIÓ: CAPÍTOL 26: GENDLE

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)

Després d'agafar el mineral, m'he encaminat cap a Gendle. Caminava a pas ràpid, però sense córrer. Tampoc és que tinguera excessiva pressa, no? Els disturbis estaven lluny de la ciutat i suposava que la mort grisa i Alicia els estaven entretenant. Ara em trobe amagada en el bosc, prop de les muralles de Gendle, i la situació no és la que m'esperava. Una gran nau, encara que més xicoteta i silenciosa que la que havíem vist prop de l'entrada de la cova, estava posada com un au damunt de la ciutat. Centenars de militars estan baixant d'ella i agrupant-se fóra de les muralles de la ciutat, fins que ja no baixa cap més. Comencen a acostar-se als guàrdies de Gendle.

- Alt, què voleu?- Diu un dels guàrdies.- No ens han notificat vostra...

El guàrdia no arriba a acabar la frase, perquè un tret d'un dels militars li perfora el crani. Un altre militar dispara al segon guàrdia sense intervenir paraula. Després s'endinsen en la ciutat, en la qual comencen a escoltar-se trets i crits. Espere que els Tèrmits estiguen fora de perill, espere que Carolina haja arribat a temps. Temorosa del que els puga haver passat, com un progenitor preocupat pels seus fills, em dirigisc cap a l'entrada secreta del mur. Desig que allí no hi haja ningú, o que ningú s'adone de la meua presència. Els tirs i els crits segueixen i, al final, sembla que siga música de fons, cosa que m'aterreix més.

Arribe al mur i sospir en veure que no hi ha cap impediment per a llevar les rajoles i poder travessar-ho. Després d'efectuar l'operació, em trobe en el carreró habitual. En aqueix moment, veig moviment i m'amague darrere d'una cantonada i trac el cap per a veure. Veig a un grup de militars obrint una porta d'una puntada per a després disparar. Una xiqueta aconsegueix eixir corrent de la casa, però la cusen a tirs. El seu cos foradat es desploma en el sòl i comença a expulsar una font de sang. Al cap de poc temps, els militars tornen a eixir. Un d'ells passa pel costat de la xiqueta morta i l'aparta amb el peu, com si d'una andròmina sense valor es tractara. Després tornen a tirar a baix una altra porta.

Aprofite que els militars estan disparant dins d'una altra casa per a córrer i avançar unes quantes carrers. Avance amagant-me entre contenidors de brossa i camuflant-me entre els cossos morts, escampats per onsevulla. A poc a poc i amb el cor en el puny bategant a mil per hora, vaig acostant-me al refugi. Per tots els carrers que pas, es repeteix el mateix patró, amb algunes variables que he vist quan he entrat a la ciutat, grups de militars tirant a baix portes i tirotejant. En la plaça central la situació no és molt millor. Desenes de cossos s'amunteguen en els llocs de fruita i verdura, de carn, de peix. Compradors que tenyeixen amb la seua sang la roba posada a la venda. La font central ja no escup aigua cristal·lina, sinó dolls de sang. Tot el sòl està ple d'ella, fins i tot hi ha militars que rellisquen o ciutadans que, fugint, es llisquen per a després rebre un tret per l'esquena.

No hi ha distinció entre xiquets, xiquetes o adults. Tots moren per igual sota la tempesta de bales. Un tret perdut pansa fregant-me la galta, fent-me una ferida, una bala que per poc em fa un forat d'eixida en la boca. En aqueix moment, m'adone realment de la meua vulnerabilitat. Decidisc no atallar per la plaça i arribar al refugi fent marrada.

Arribe al carrer que dona a l'entrada. Allí jauen els cossos inerts dels guàrdies de la ciutat. Pas corrent i, de moment, ningú s'ha percatado de la meua presència. Finalment arribe a l'entrada del soterrani secret. Òbric la porta mirant a la meua al voltant perquè ningú em veja i després entre tancant-la després de mi. Avance cap al centre del nostre refugi, sota la font, posant tots els paranys que puc, per a escoltar si algun enemic s'acosta. Una vegada arribe a la meua destinació, veig a una gran quantitat de Tèrmits allí. Carolina està damunt d'una tarima intentant tranquil·litzar als menors. En aqueix moment, alça la mirada i em veu.

- Per fi has arribat.- Diu contenta.- Pensava que no arribaries mai o que t'havien matat.

Puge a la tarima lentament.

- No, tranquil·la, estic bé.- Dic.

- Ara que ha arribat Kalindra tot anirà bé.- Diu Carolina a la multitud.

- Estem tots?- Pregunte.

- La majoria ja estaven ací abans que començara l'atac. Algunes dels Tèrmits que venien s'han trobat amb els militars. Algunes han mort.- Diu tristament.- Però alguns han aconseguit arribar i ens han explicat què estava passant. Aquí sota no s'escolta el que passa fora.

- D'acord, calma tothom. - Dic a la concurrència. - El primer és parlar amb els rebels d'altres planetes i que inicien refregues per a separar l'exèrcit de la Unió. Janis, prepara la connexió.

Sembla que els Tèrmits es tranquil·litzen una mica, però així i tot no les tenen totes amb si, segons puc veure en les seues cares apagades.

- Vigileu les entrades i les eixides i els que no estiguen vigilant que agafen les armes que tinguem. Les anem a necessitar.

La concurrència es dispersa i solament quedem Carolina i jo en l'entarimat.

- Les coses estan crues. - Diu Carolina.- És qüestió de temps que troben una entrada o que algun Tèrmit que encara no haja arribat s'acoste a una, la vegem i la seguixquen. Crec que no tenim moltes possibilitats.

- I aqueixa actitud derrotista? - Pregunte.

- No és una actitud derrotista, és una realitat. - Respon indiferent.

- Aqueix no és el teu estil. - Li dic.

- Pot, però em portaré amb mi a punts enemics com puga.- Diu esbossant un somriure.

A voltes, Carolina em dona una mica de por. Ella no li tem a gens, estic convençuda que lluitarà fins a l'últim alè del seu cos. És una guerrera nata, igual la culpa és meua, jo l'he encoratjat a ser així. Em dona una burxada de culpa en pensar que pot ser que haja utilitzat als Tèrmits per a les meues finalitats, però desapareix de seguida, la Unió ha de ser derrotada.

- No vaig a mentir-te, Carolina, amb falses esperances.- Li dic. - No crec que isquem vives d'ací.